

Personlighed. Han havde ogsaa forsigtigt gengivet Ytringen engang, mens han sad Model for sin egen Billedhugger, — dog uden siden at kunne spore den tilsigtede Virkning deraf paa sin Byste.

Aftenerne tilbragte han regelmæssigt sammen med sine Kunstnerbekendte og disses Damer paa et eller andet af de landlige Beværtningssteder i Byens Udkant, hvor saadanne Folk efter gammel Sædvane mødtes. Her, som i »Gryden« derhjemme, gik det lystigt til ved fulde Glas med Sang og Tobaksdamp og livlige Dispyter . . . paa varme Dage i Skjorteærmer. Og Per befandt sig helt vel i denne artistiske Gemytlighed. Selv bortkastede han i Aftenens Løb, hvad der var af paataget, tillært og tilskuestillende i hans Væsen, og indtog alle ved sin Hyggelighed og sit straalende Humør. Skønt han fyldte sig med Strømme af Vin, blev han aldrig beruset. Derimod kunde han til Tider besættes af en ejendommelig barnlig Overstadighed, hvorunder han morede Selskabet med alle Slags Pudsenmagerier. Naar man ud paa Natten drog hjemad, saa man ham gerne i Spidsen af Toget, — blomstersmykket og bekranset — med Hatten bag i Nakken og et Par henrykte Damer under Armen.

Hofjægermesterinden havde han nu ganske glemt. Han tænkte i alt Fald ikke mere paa hende. Han hørte nu engang til den Slags